Peixos invisibles als Jardins de la Devesa

a temps, acompanyat amb il·lustracions d'en Fields, vaig publicar en el Dominical d'aquest DdX l'escrit d'una visita als Jardins de la Devesa. Era agost i no hi vaig trobar un ànima pels camins. Ara, pel gener d'aquest any de gràcia, no tenia pas gaires esperances de trobar-me ningú per allí. M'equivocava completament. Per l'espai entre les dues portes hi transitaven, pocs però, alguns vianants. A redós de la porta d'entrada del passeig central de la Devesa, dins una garita de ferro, hi havia un vigilant uniformat. Arrecerat del fred d'aquell matí núvol. Era el dia que vaig decidir tornar als Jardins. Volia veure si els parterres i els camins eren cuidats. Sortosament ho eren de cuidats. Les fulles dels plàtans s'apilonaven en contenidors, llestos per a ser transportats a l'abocador. La neteja no era completa, doncs dins d'algun dels múltiples parterres encara s'hi veia una catifa de fulles. L'aspecte era encoratjador, si l'acomparava amb el meu record d'estiu de fa uns anys. La remor del trànsit era com abans, però. Seria d'agrair que no passessin cotxes ni motos pel voral paral·lel al passeig central. Per més, que no sé quin és el parer de l'Ajuntament o el de l'Associació de Veïns, que sembla procurar pel devenir de tota l'àrea. Vaig passejar a la dreta de l'entrada, després de saludar el guàrdia assegut dins la garita de ferro. Posant-me una mà a la visera de la gorra de mariner d'aigua dolça que portava aquell dia. Tot contornejant els camins, vaig arribar a la font propera al jardí d'infants que hi ha per allí. Vaig constatar experimentalment que cap de les tres aixetes rajava. Això va corroborar la meva impressió que les fonts de Ciutat de X no estan pas repartides al voltant del Laberint, per lliurar aigua als vianants. Tot travessant el camí entre les dues portes vaig endinsar-me envers a la part esquerra. Hi havia un rètol: No molesteu els animals! Deia. No se'n veien pas d'animals, excepte que fossin invisibles. Més enllà, però, en vaig veure d'animals: dins una gàbia de mida considerable hi havia quatre paons: un mascle i tres femelles. Devien ésser aquells els animals del rètol. Ens miràrem uns als altres sense esvalotar-nos. Per si no ho sabíeu, els paons gaudeixen d'unes crestes de plomes força ridícules, tant les femelles com els mascles. Uns quants minuts i els quatre ocells perderen interès pel visitant i en veure-ho, (jo, el que feia la visita) em vaig allunyar de la gàbia, perdent el mateix pessic d'interès que el seu (els ocells que eren visitats). Vaig apropar-me ara al lloc que a tots, quan érem petits, ens agradava més dels jardins. El brollador, ('sortidor' en la parla de Ciutat de X) amb la muntanya central, plena de molsa i herbes de pou. Els raigs d'aigua no paren mai de sortir del cim. Però el record dels infants sobre els jardins, segur que sempre serà (els que ho veieren en temps remots) fet dels peixos de colors nedant amb parsimònia dins el contenidor cilíndric. Segur que també el recorden ple de nenúfars florits a vegades. En les filosofies orientals, com el budisme, el nenúfar es un símbol de la possibilitat, tot sortint de la ignorància, d'arribar a assolir un estat de coneixement, que ens alliberarà de la malaltia, la vellesa i la mort. Donat que el nenúfars també arrelen en el fang (la matèria del desconeixement, de la ignorància) del fons dels estanys. Però, així i tot, creixent fins a la superfície de l'aigua, els nenúfars ens donen les flors blanques més meravelloses i pures de la il·luminació i l'alliberament. Sovint els peixos s'amagaven, porucs, sota les fulles flotants rodones dels nenúfars. I esperàvem el temps que fes falta. Que sortissin de nou i veure'ls als peixos. Per més que la meva última visita prèvia va fer-me adonar que les coses havien canviat: els peixos eren petits i de color neutre, però eren porucs també. Tant o més que els de colors del meu record d'infant. Així i tot, ara esperava tornar-los a veure. No hi havia pas cap peix. O eren amagats sota algunes de les illes de pedra o els testos de la vorera del munt central. Tampoc hi havia nenúfars. Després de molt buscar no pogué pas veure cap vivent dins l'aigua. Decidí parlar amb el guàrdia de la garita, per si ell en sabia quelcom de l'absència piscícola. En apropar-me a la garita, l'home amb saludà amb un gest, semblant al que jo li havia fet, posant-se la mà al front, com si portés una gorra invisible, copiada de la meva. Vaig preguntar-li pels peixos. El vigilant em semblà que devia avorrir-se un munt, tancat tot el sant dia dins del petit habitacle. Va decidir acompanyar-me. Per veure si el misteri dels peixos inexistents podia desvetllar-se. Per fer petar la xerrada amb un oficial de marina. A fi de fer content un ciutadà de X i espavilar les cames. Va constatar amb mi, que no hi havia cap peix al brollador. Em semblà decebut també. Potser els seus records

d'infància s'assemblaven als meus. Eren plens de peixos vermells, daurats i blancs (alguns amb taques negres). Per animar-lo, li vaig dir que els animalons podrien ésser amagats. Pitjor encara, algun bernat pescaire o martinet blanc del Ter, de nit, se'ls havia cruspit. D'ençà feia dies. Si, clar, va dir ell, entristint-se. Tot parlant d'altres coses ens allunyàrem del brollador. Ens aproparem a la sortida. Allí, arrecerats rere un banc del passeig central, dos nois jugaven a la petanca. Vaig deixar el vigilant mirant les evolucions parabòliques de les boles de ferro, mentre jo tornava cap a casa. Sense haver vist cap peix.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona/2018/04/01/peixos-invisibles-als-jardins-devesa/904647.html?utm_source=rss